

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **J. K.**
bytem
zastoupený JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem
se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1

proti
žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**
se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2017, č. j. VS-77572-7/ČJ-2017-80000L-51ODV

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 12. 10. 2017, č. j. VS-77572-7/ČJ-2017-80000L-51ODV **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Bureše, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal přezkumu rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 12. 10. 2017, č. j. VS-77572-7/ČJ-2017-80000L-51ODV (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Vazební věznice Praha-Pankrác (dále jen „*služební funkcionář*“) ve věcech služebního poměru ze dne 13. 7. 2017, č. j. VS-47772-13/ČJ-2016-800220 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostní sborů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o služebním poměru*“ nebo „*služební zákon*“), kterého se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 25. 12. 2016 v době výkonu služby od 5:45 do 18:15 na dozorčím stanovišti č. 3 oddělení výkonu trestu v 7:30 poté, co kolega dozorce prap. Š. Š. přijal od inspektora dozorčí služby oddělení výkonu trestu rozkaz k zajištění odsouzených na zdravotní středisko za účelem podání léku Metadon, navedl odsouzeného M. H. na výdej léku bez kontroly identifikační karty, tedy bez toho, aby řádně a úplně prověřil jeho totožnost, v 8:00 po návratu zajištěných odsouzených ze zdravotního střediska zjistil, že lék Metadon byl vydán nesprávnému odsouzenému M. H., který tento lék dostat neměl, neučinil žádné opatření k zabránění ohrožení zdraví odsouzeného, o chybném navedení odsouzeného, podání léku Metadon nesprávnému odsouzenému, změně zdravotního stavu odsouzeného a jeho atypickém chování nepsal služební záznam, neinformoval operační středisko a nezapsal událost do Knihy předání a převzetí služby, čímž porušil § 3 písm. f) a l) a § 4 písm. b) nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 5/2016, o zaměstnancích a příslušnících Vězeňské služby ČR zabezpečujících výkonu vazby, výkon trestu odnětí svobody a výkon zabezpečovací detence (dále jen „*NGŘ č. 5/2016*“), § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 1/2013, o mimořádných událostech ve Vězeňské službě ČR (dále jen „*NGŘ č. 1/2013*“), § 112 odst. 1 a § 113 odst. 1 nařízení ministra spravedlnosti č. 4/2008, o poskytování zdravotní péče osobám ve výkonu vazby a trestu odnětí svobody (dále jen „*nařízení ministra*“), čl. I., body 3.8, 3.13, 3.16, 3.19, čl. V., body 2, 6.15, 6.19 a 7.3 Pravidel pro výkon služby dozorců oddělení výkonu trestu (dále jen „*Pravidla*“), body 5.8, 5.13, 5.16, 5.19 a 5.31 Náplně služební činnosti a rovněž § 46 zákona o služebním poměru. Za tento kázeňský přestupek byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 25 % na tři měsíce dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný měl ze soustředěné dokumentace za prokázané, že žalobce porušil § 1 odst. 3 písm. a) NGŘ č. 1/2013, který ukládá povinnost nezavdávat příčinu ke vzniku mimořádné události, protože nedbalostní jednání žalobce, který neprovedl identifikaci

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odsouzeného před podáním léku Metadon, vedlo jako jedna z příčin k zvlášť závažnému následku. Žalobce podle žalovaného rovněž nesplnil povinnosti stanovené v čl. I., body 3.8, 3.13 Pravidel, protože po ohlášení případu nese-psal následně služební záznam (ten byl sepsán až dne 27. 12. 2016) a při výkonu služby nevyužíval identifikační kartu vězněné osoby. Rovněž žalobce podle žalovaného porušil čl. I bod 3. 19 a čl. V bod 6.19 Pravidel, které stanoví povinnost provádět do Knihy předání a převzetí služby zápis časového snímku dne, a to s důrazem na poznatky z průběhu služby o zdravotním stavu.

4. Žalovaný se však neztotožnil se služebním orgánem I. stupně v tom, že se žalobce dopustil porušení dalších předpisů citovaných v prvostupňovém rozhodnutí, tj. že žalobce neoznámil událost nadřízeným a nevyrozuměl lékaře, a tím se podílel na škodlivém následku. Služební funkcionář podle žalovaného opomněl, že ihned poté, kdy se žalobce dozvěděl o záměně odsouzených při výdeji léku, byl informován nadřízený inspektor dozorcí služby oddělení výkonu trestu prap. M. Š. i zdravotní sestra. Podle názoru žalovaného lze připustit, že žalobce měl zaznamenat událost do Knihy předání a převzetí služby, avšak toto pochybení nezpůsobilo žádný škodlivý následek. Žalobce musel podle žalovaného z okolností dospět k závěru, že se nejednalo o mimořádnou událost - podle žalovaného tak není bez významu, že žalobce nevěděl nic o možných účincích léku Metadon, že případ řešil nadřízený a že zdravotní sestra sdělila, že se odsouzenému nemůže nic stát. Žalovaný uvedl, že na podřízeném příslušníkovi nelze požadovat, aby nedůvěřoval svému nadřízenému a věc hlásil dalším nadřízeným, rovněž se nelze domnívat, že příslušník bez potřebného lékařského vzdělání bude vyrozumívát lékaře v situaci, kdy zdravotní sestra označila stav odsouzeného za nikoliv nebezpečný.

5. Žalovaný dále odmítl úvahu služebního funkcionáře, že žalobce měl poskytovat odsouzenému léčebnou péči i přes vyjádření zdravotní sestry. Žalovaný uvedl, že zdravotní sestra pravděpodobně zavdala příčinu zhoršení zdravotního stavu, dopustila se protiprávního jednání a je u ní dán předpoklad k následné snaze o zakrytí svého pochybení. Žalobce podle žalovaného nemohl vědět, že se zdravotní sestra dopustila protiprávního jednání, ani předvídat, že jej chce zakrývat. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by žalobce porušil právo odsouzeného na zdravotní péči.

6. Žalovaný měl za to, že se žalobce nedopustil ani porušení § 3 písm. f) NGR č. 5/2016, podle kterého je příslušník povinen hlásit nadřízenému každý případ atypického chování vězněné osoby nebo chovance, který může mít za následek jeho újmu na zdraví nebo vznik mimořádné události, neboť z okolností a informací, jež se žalobci dostaly, nemohl považovat chování odsouzeného za atypické. Žalobce se podle žalovaného nedopustil ani porušení § 3 písm. l) NGR č. 5/2016, týkajícího se mj. povinnosti hlásit nadřízenému vymezené dosud neznámé situace, protože se jednalo o situaci známou nadřízeným i zdravotnickému personálu. Žalovaný měl za to, že žalobce neporušil ani povinnost dohlížet na dodržování zákonnosti a o všech závažných skutečnostech nasvědčujících porušování právních nebo vnitřních předpisů informovat své nadřízené dle § 4 písm. b) NGR č. 5/2016.

7. Žalovaný poté uvedl, že dle § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) NGR č. 1/2013 je příslušník zejm. povinen počínat si tak, aby nezavdal příčinu vzniku mimořádné události, předcházet vzniku mimořádné události a nahlásit neprodleně mimořádnou událost v době výkonu služby nebo práce svému přímému nadřízenému. Žalovaný měl za to, že předcházet vzniku mimořádné události lze jen s dostatečným penzem informací, přičemž žalobce z dostupných informací nemohl předvídat, že k mimořádné události může dojít a poté jí

Shodu s prvopisem potvrzuje:

ani nemohl předejít. Žalovaný přisvědčil tomu, že žalobce nemohl porušit ustanovení § 112 odst. 1 a § 113 odst. 1 nařízení ministra, neboť se jedná o povinnosti stanovené orgánům, pouze několik povinností v nařízení ministra ukládá povinnost dozorcům a vrchním dozorcům, avšak o ty se zde nejednalo. Žalovaný měl za to, že žalobce nemohl porušit ani povinnost rozhodně, důrazně a účinně reagovat a řešit všechny jednání vězněných osob, v jejichž důsledku by mohl být mařen výkon trestu odnětí svobody dle čl. I bodu 3.16 Pravidel. Žalovaný byl toho názoru, že služební funkcionář nevysvětlil, čím žalobce porušil povinnosti zabezpečit dodržování vnitřního řádu Vazební věznice Praha-Pankrác dle čl. V bodu 2 Pravidel; žalovaný taktéž uvedl, že na daný případ nelze vztáhnout povinnost provádět kontrolu identifikačních karet odsouzených, provádět jejich aktualizaci a případné poškození karet hlásit IDS dle bodu 6.15 Pravidel. Rovněž podotkl, že v bodu 7.3 Pravidel se pouze opakuje povinnost neprodleně hlásit všechny mimořádné události.

8. Žalovaný k námitce, že služební orgán I. stupně v řízení neprovedl svědecké výsledky, uvedl, že takto z nepůvodních důkazů lze vycházet jen v případě, kdy je provinění nepochybné již z uvedených důkazů. Pochybení žalobce spočívající v navedení jiného odsouzeného na výdej léku Metadon však bylo podle žalovaného dostatečně prokázáno a to i z vyjádření žalobce. Provedení dalších důkazů by dle žalovaného nevedlo ke zjištění nových okolností. Neprovedení výsledku osoby, která dala podnět k zahájení řízení, poté není dle žalovaného závažnou procesní vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

9. Žalovaný nesouhlasil s námitkou nedostatečného odůvodnění kázeňského trestu, neboť služební funkcionář dostatečně zjistil skutkový stav věci, analyzoval jednání žalobce a dle zhodnocení skutkového stavu věci a zjištění závažnosti kázeňského přestupku rozhodl o určení kázeňského trestu. Zároveň vzhledem k závažnosti nelze dle žalovaného předpokládat, že by služební funkcionář zohlednil např. dosavadní přístup k plnění služebních povinností. Skutečnost, že žalobce nebyl služebním funkcionářem vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisem, žalovaný považoval za procesní pochybení, které v daných souvislostech nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobce namítl, že i přes žádost bylo žalobci fakticky umožněno seznámit se se spisem až při samotném ústním jednání, přičemž dva dny poté služební funkcionář vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce přitom během ústního jednání uvedl, že se k věci vyjádří a navrhne další důkazy. Žalobce v odvolání poukazoval na to, že v rozporu s judikaturou vycházel služební funkcionář pouze z úředních záznamů a ignoroval návrh žalobce na vyslechnutí osob, které úřední záznamy sepsaly, čímž bylo žalobci odepřeno právo klást svědkům dotazy a objasňovat skutečnosti ve svůj prospěch. V rozporu s § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru služební funkcionář nevyslechl osobu, která dala podnět k zahájení řízení. Tento postup dle žalobce svědčí o snaze služebního funkcionáře rozhodnout v zákonné lhůtě dvou měsíců dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, přičemž v této snaze služební funkcionář nebral ohledy na procesní práva žalobce.

11. Žalobce namítl taktéž nepřezkoumatelnost úvah o kázeňském trestu, žalobce byl fakticky potrestán již několika způsoby, a to zproštěním výkonu služby se zkrácením služebního příjmu o 50 % po dobu 6 měsíců, sdělením, že mu bude krácena dovolená, nebyla mu vrácena předmětná část služebního příjmu, doba v rámci zproštění

Shodu s prvopisem potvrzuje:

výkonu služby mu nebyla započtena do rozhodné doby pro výpočet výsluhových nároků a nebyla mu reparována krácená dovolená. Žalobce měl za to, že navzdory velmi dobrým výsledkům při výkonu služby a několika odměnám, zvolil služební funkcionář nejpřísnější možný trest, mj. z tohoto důvodu je jeho odůvodnění nepřezkoumatelné.

12. Žalobce uvedl, že z předcházejícího řízení je patrné nepojímání okolností případu v širších souvislostech i neznalost předpisů upravujících zejm. léčbu ve vězeňských zařízeních. Nejvíce flagrantní pochybení napravit žalovaný v napadeném rozhodnutí, což dle žalobce dokresluje překotnost vydání prvostupňového rozhodnutí a pochybení služebního funkcionáře.

13. Žalobce měl za to, že žalovaný neposuzoval v odvolání tvrzená pochybení komplexně a že nepřihlížel k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Dle názoru žalobce bylo třeba přihlídnout rovněž k zákonu č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o VTOS*“) a standardu substituční léčby obsaženému v metodickém pokynu Ministerstva zdravotnictví č. ZD07/2007 (dále jen „*Standard*“).

14. Žalobce poukázal na to, že podle § 28 odst. 2 a 3 zákona o VTOS je odsouzený povinen neprodleně oznámit zaměstnanci Vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému, pokud se o nich dozví nebo je zjistil, a je mu zakázáno předstírat poruchu zdraví nebo se úmyslně poškozovat na zdraví. Odsouzený však tyto povinnosti dle žalobce porušil, zejm. neprodleně nenahlásil dané okolnosti svého zdravotního stavu, přičemž odsouzený byl plně svéprávný a byl odsouzen v souvislosti s nakládáním s drogami.

15. Standard je dle žalobce souhrnem obecně platných pravidel substituční léčby závislosti na opioidech, v čl. 10.3 jsou stanoveny náležitosti průkazky (ID karty) pacienta substituční léčby. Žalobce uvedl, že je mu pokrytecky vytýkána nesprávná identifikace odsouzeného navzdory tomu, že Vězeňská služba dosud nezavedla ID karty, které slouží právě k ochraně zdraví odsouzených a předcházení podobným případům. Nyní používané identifikační karty jsou papírové a obsahují pouze jméno, příjmení, fotografii, datum narození a kód vězně. Žalobce doplnil, že v předmětné době bylo běžnou praxí, že na nástupním oddělení, kde pobýval i odsouzený, neměli vězni identifikační kartu u sebe, přičemž žádný předpis tuto povinnost nestanovil ani pro odsouzené ani pro dozorce. Zdravotní sestra tak dle žalobce nemohla zkontrolovat totožnost vězně. Vězeňská služba tak podle názoru žalobce dlouhodobě nedodrжуje Standard vydaný Ministerstvem zdravotnictví a důsledek této skutečnosti řeší trestáním řadových příslušníků.

16. Žalobce uvedl, že odsouzeného identifikoval ústně jménem a příjmením a dotázal se ho, zda dochází na léčbu Metadonem, což mu odsouzený potvrdil. To potvrzuje služební záznam sepsaný dne 27. 12. 2016. Žalobce tyto informace zkontroloval dle záznamů pro daný den, které byly sepsány nesprávně, přičemž zejména nesouhlasila oddělení, na kterých by odsouzení měli být ubytováni. Zdravotní sestra po zjištění nesprávného podání Metadonu sdělila, že odsouzený bude pouze utlumený a bude spát, i přesto žalobce věnoval odsouzenému dále pozornost. Z kamerových záznamů je patrné, že žalobce chodil kontrolovat zdravotní stav odsouzeného k jeho lůžku a každá kontrola trvala řádově desítky vteřin, věnoval tak odsouzenému zvýšenou pozornost. Odsouzený byl dle žalobce poučen, že pokud se mu přitíží, má okamžitě vyrozumět dozorce konajícího službu. Dle čl. 8.1 Standardu je při podání první dávky a při každém dalším zvýšení dávky nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje:

sledovat pacienta 2-6 hodin po podání a v případě negativní reakce zahájit adekvátní terapii. Absence dodržení tohoto postupu ze strany zdravotních pracovníků nemůže jít k tíži žalobce.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v napadeném rozhodnutí plně vypořádal se všemi námitkami žalobce a že žaloba tyto námitky pouze opakuje. Pokud jde o námitku neumožnění uplatnit procesní práva dle § 174 zákona o služebním poměru, žalovaný uvedl, že nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebyly natolik závažné, v rámci odvolacího řízení měl žalobce maximální možnost využití svých procesních práv, čímž byly nedostatky napraveny, avšak žalobce zůstal převážně pasivní.

18. Dle relevantního znění ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru žalovaný nemohl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři, procesní pochybení tak bylo nezbytné napravit v odvolacím řízení. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Ads 22/2009 – 70, a ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 – 31. Judikatura podle žalovaného rovněž zdůrazňuje, že každý je povinen pečovat o svá práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2010, č. j. 4 Ads 45/2010 – 61, a ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ans 6/2011 – 101).

19. Ke Standardu žalovaný uvedl, že nejde o právní předpis, z něhož by vyplývala povinnost zavést ID karty pacientů substituční léčby, jde pouze o medicínsky uznávané postupy vyplývající z odborné literatury a stanovisek odborných společností doporučujícího charakteru. K námitce, že odsouzený porušil § 28 odst. 2 písm. e) a f) zákona o VTOS, žalovaný uvedl, že v daném případě bylo pochybení v záměně odsouzených a podání Metadonu nesprávné osobě známo, nelze tak přičítat tuto skutečnost k tíži odsouzenému.

V. Repliká žalobce

20. Žalobce měl za to, že závažná procesní pochybení ve věci nebyla nijak zhojena a ani nemohla být. Žalobce spatřoval závažné procesní pochybení mj. v tom, že žalovaný vycházel pouze z úředních záznamů a neumožnil tak žalobci řádně se hájit a nevypořádal se s žalobními návrhy žalobce.

21. Žalobce tvrdil, že Vězeňská služba až následně doplňovala a zpřesňovala předpisy upravující poskytování substituční léčby v návaznosti na okolnosti tohoto případu. Žalobce uvedl, že z jeho strany budou zajištěny dokumenty a předpisy, které prokáží uvedené tvrzení a jejichž výčet žalobce uvedl. Z procesní opatrnosti žalobce navrhl, aby městský soud uložil žalovanému povinnost předložit tyto dokumenty a předpisy, neboť nejsou veřejně dostupné.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci bez jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů a dále shledal, že žalovaný svým postupem

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odvolací řízení zatížil zásadní procesní vadou. Napadené rozhodnutí tak městský soud zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

23. Městský soud neshledal důvod pro nařízení jednání ani kvůli dokazování, neboť veškeré podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem přezkumu městským soudem. K důkaznímu návrhu žalobce v replice ze dne 23. 4. 2018, aby městský soud uložil žalovanému předložit 12 konkrétně určených dokumentů (předpisy Vězeňské služby, nařízení ředitele Vazební věznice Praha-Pankrác, nařízení generálního ředitele Vězeňské služby, formuláře „zajištění odsouzených“, metodický list pro pilotní program substituční léčby, poučení předkládané vězňům při přijímání), městský soud uvádí, že z repliky vyplývá, že žalobce zamýšlel těmito dokumenty prokázat, že Vězeňská služba v návaznosti na okolnosti posuzovaného případu později upravila svoje předpisy a postupy. Srovnání tehdy účinné a pozdější právní úpravy však nemůže být relevantní pro posouzení eventuálního protiprávního jednání žalobce, které se mělo uskutečnit v době účinnosti předchozích vnitřních předpisů pro činnost vězeňské služby a dozorců. Vzhledem k tomu, že v řízení je otázkou, jakými jednáními se žalobce měl dopustit kázeňského přestupku (přestupků) a jaké platné a účinné služební povinnosti tím porušil, shledal městský soud opatření později účinných podkladů za nadbytečné. Městský soud je proto toho názoru, že k rozhodnutí ve věci plně dostačoval obsah správního spisu, jenž obsahuje právě i předpisy účinné v době jednání žalobce.

24. Městský soud nejprve zkoumal, zda došlo k uplynutí lhůt pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek. Podle ustanovení § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru platí, že: *„[k]ázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.“*

25. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89, vyplývá, že: *„[p]očátek subjektivní prekluzivní lhůty dle výše zmíněné judikatury je v předmětné věci nutno stanovit od okamžiku, kdy služební funkcionář soustředil poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno na spáchání deliktu usoudit, lhotejno, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. [...] Na dvouměsíční lhůtu dle § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru [pozn. městského soudu – správně odst. 10] se má dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, hledět jako na lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). [...] Trestní řízení tedy běží nezřídka i v době, kdy (ještě) neběží trestní stíhání, zejména v době postupu před zahájením trestního stíhání podle dle § 158 až 159b trestního řádu; i v této době dochází u přestupků podle § 20 odst. 4 (dříve odst. 2) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, k tomu, že se do běhu prekluzivní lhůty k projednání přestupku nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. Používá-li § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru podobné formulace se stejným smyslem a účelem, nepochybně to platí pro oblast deliktů projednávaných podle tohoto zákona.“*

26. Ze správního spisu vyplývá, že k žalobci vytýkanému jednání došlo dne 25. 12. 2016, již dne 27. 12. 2016 služební funkcionář doručil žalobci oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru, v němž popsal, v čem mělo spočívat porušení služební kázně ze

Shodu s prvopisem potvrzuje:

strany žalobce, tj. služební funkcionář již v tomto okamžiku soustředil dostatek poznatků, na jejichž základě usoudil na spáchání kázeňského přestupku žalobcem. Subjektivní lhůta dvou měsíců by tak skončila dne 27. 2. 2017. Z přípisu Generální inspekce bezpečnostních sborů „Odevzdání věci ke kázeňskému projednání“ ze dne 15. 6. 2017, č. j. GI-400-201/TČ-2017-843020 vyplývá, že GIBS prováděl ve věci úkony trestního řízení ode dne 25. 12. 2016 do vrácení věci ke kázeňskému projednání právě přípisem ze dne 15. 6. 2017. Doba od 27. 12. 2016 do 15. 6. 2017 se tak podle poslední věty ustanovení § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru do běhu subjektivní lhůty nezapočítává. Do 15. 6. 2017 tak neuběhl ani jeden den z dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůty. Prvostupňového rozhodnutí pak bylo vydáno za necelý jeden měsíc dne 13. 7. 2017 a doručeno právnímu zástupci žalobce následujícího dne. Lze tedy bezpochyby uzavřít, že subjektivní prekluzivní lhůta dvou měsíců byla zachována. Rovněž byla zachována i objektivní prekluzivní lhůta jednoho roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo, protože napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 10. 2017 a doručeno žalobci dle jeho tvrzení dne 25. 10. 2017, kdy rovněž nabylo právní moci.

27. V posuzované věci služební funkcionář ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce uznal vinným z kázeňského přestupku v celkem 5 nedbalostních pochybeních, a sice že žalobce dne 25. 12. 2016 v době výkonu služby od 5:45 do 18:15 na dozorčím stanovišti č. 3 oddělení výkonu trestu:

- a) v 7:30 poté, co kolega dozorce prap. Š. Š. přijal od inspektora dozorčí služby oddělení výkonu trestu rozkaz k zajištění odsouzených na zdravotní středisko za účelem podání léku Metadon, navedl odsouzeného M. H. na výdej léku bez kontroly identifikační karty, tedy bez toho, aby řádně a úplně prověřil jeho totožnost,
- b) v 8:00 po návratu zajištěných odsouzených ze zdravotního střediska zjistil, že lék Metadon byl vydán nesprávnému odsouzenému M. H., který tento lék dostat neměl, nečinil žádné opatření k zabránění ohrožení zdraví odsouzeného,

o chybném navedení odsouzeného, podání léku Metadon nesprávnému odsouzenému, změně zdravotního stavu odsouzeného a jeho atypickém chování

- c) nesepsal služební záznam,
- d) neinformoval operační středisko a
- e) nezapsal událost do Knihy předání a převzetí služby.

28. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že: „*považuje za dostatečně prokázané [...], že odvolatel porušil ustanovení § 1 odst. 3 písm. a) NGR č. 1/2013 [...], které ukládá povinnost nezavádět příčinu ke vzniku mimořádné události. Nedbalostní jednání odvolatele, který neprovedl identifikaci odsouzeného před podáním léku Metadon, vedl, jako jedna z příčin, k zvlášť závažnému následku. Odvolatel také nesplnil povinnost stanovenou v čl. I bodu 3.8 a 3.13 Pravidel [...], když po ohlášení případu nesepsal následně služební záznam (ten byl sepsán až dne 27. 12. 2016) a při výkonu služby nevyužíval identifikační kartu vězněné osoby. Porušil také čl. I bod 3.19, který zakládá povinnost „v průběhu služby provádět do Knihy předání a převzetí služby zápis časového snímku dne“. Totožnou povinnost stanoví také čl. V bod 6.19 [...].“ (str. 5 napadeného rozhodnutí).*

29. Z uvedené citace vyplývá, že žalovaný se ztotožnil se služebním funkcionářem v tom, že se žalobce dopustil pochybení citovanými výše pod písm. a), c) a e).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

30. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že: „*se však neztotožňuje s právním posouzením odpovědnosti odvolatele za porušení dalších v rozhodnutí citovaných předpisů.*“ (str. 5 napadeného rozhodnutí).

31. K tvrzenému pochybení spočívajícímu v tom, že žalobce neučinil žádná opatření k zabránění ohrožení zdraví odsouzeného [ad b) výše], žalovaný uvedl, že: „*[...] z okolností musel odvolatel dospět k závěru, že se skutečně nejedná o mimořádnou událost. [...] Nelze předpokládat a na podřízeném příslušníkovi požadovat, aby nedůvěřoval svému nadřízenému a věc hlásil dalším nadřízeným. Nelze se také domnívat, že příslušník bez potřebného lékařského nebo zdravotnického vzdělání bude vyrozumívat lékaře v situaci, kdy zdravotní sestra označila stav za nikoli nebezpečný. Úvahu služebního funkcionáře o tom, že měl odvolatel poskytovat odsouzenému léčebnou péči i přes vyjádření zdravotní sestry [...] nelze považovat za rozumnou.*“ (str. 5 napadeného rozhodnutí).

32. K tvrzenému pochybení spočívajícímu v tom, že žalobce o chybném navedení odsouzeného, podání léku Metadon nesprávnému odsouzenému, změně zdravotního stavu odsouzeného a jeho atypickém chování neinformoval operační středisko [ad d) výše], žalovaný uvedl, že: „*[u]stanovení § 3 písm. l) [NGŘ č. 5/2016] ukládá příslušníkovi, aby neprodleně podával operačnímu středisku a svému nadřízenému informace při [...] sebepoškození obviněného, odsouzeného nebo chovance, při jeho náhlém onemocnění [...], případně při jiné mimořádné události, a přijímá vhodná opatření k zabránění další obdobné činnosti. Je nepochybné, že smyslem tohoto ustanovení je hlášení situace, která není dosud známa a kterou zjistil příslušník. Situace po podání léku nebyl náhlým onemocněním, jednalo se o situaci, která byla známa nadřízeným i zdravotnickému personálu. [...] Ustanovení § 1 odst. 3 NGŘ č. 1/2013 [...] ukládá příslušníkovi: [...] c) nahlásit neprodleně mimořádnou událost v době výkonu služby nebo práce svému přímému nadřízenému, v době mimo výkon služby nebo práce službukonajícímu vrchnímu inspektorovi strážní služby, resp. na operační středisko věznice. [...] Porušení povinnosti hlásit mimořádnou událost, která se opakuje v několika služebním funkcionářem uvedených ustanoveních, se odvolací orgán vyjádřil výše.*“ (str. 6 napadeného rozhodnutí).

33. Dle názoru městského soudu je patrné, že žalovaný se neztotožnil se závěry služebního funkcionáře, že se žalobce dopustil porušení povinností ad b) a d) výše.

34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že žalovaný na rozdíl od služebního funkcionáře neshledal v jednání žalobce porušení jeho povinností podle ustanovení § 3 písm. f) a l), § 4 písm. b) NGŘ č. 5/2016, § 1 odst. 3 písm. b) a c) NGŘ č. 1/2013, § 112 odst. 1 a § 113 odst. 1 nařízení ministra spravedlnosti č. 4/2008, čl. I bodu 3.16, čl. V bodů 2, 6.19 a 7.3 Pravidel (str. 5-8 napadeného rozhodnutí). K vytčeným porušením povinností podle bodů 5.8, 5.13, 5.16, 5.19 a 5.31 Náplně, které shledal služební orgán I. stupně se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nevyjádřil.

35. Městský soud dále považuje za nezbytné poukázat na to, že žalovaný rozhodoval o odvolání dne 12. 10. 2017, tj. po 1. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo novelizováno ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, ve znění účinném od 1. 7. 2017 již nově platí, že: „*[o]dvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“ (podtržení doplněno městským soudem). Přechodné ustanovení zákona č. 183/2017 Sb. v čl. CXLIV zákona č. 183/2017 Sb. určuje, že zahájená řízení o jednání, které má znaky přestupku, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 7. 2017, což je věc žalobce), se dokončí podle zákona č. 361/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

36. Přestože služební zákon v ustanovení § 50 odst. 1 definuje kázeňský přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo jako jednání, které má znaky přestupku, žádné přechodné ustanovení zákona č. 183/2017 Sb., neupravovalo obdobné pravidlo pro postup v zahájeném, avšak nikoliv skončeném řízení o kázeňském přestupku pro porušení služební povinnosti. Přísně gramatickým výkladem tedy citovaná novela do procesu projednávání kázeňských přestupků zavedla po přechodné období dvojkolejnost – zatímco u jednání majícího znaky přestupku bylo do právní moci jeho projednání nezbytné postupovat podle dosavadní právní úpravy, u jednání spočívajícím v porušení služebních povinností se toto přechodné ustanovení neuplatnilo. Městský soud nicméně vnímá, že citovaná novela zákonem č. 183/2017 Sb. byla do služebního zákona vložena v souvislosti s reformou správního trestání zákonem č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich právě s účinností od 1. 7. 2017. Tato reforma přinesla zásadní změny jak pojetí odpovědnosti za přestupky, tak i změny v procesu jejich projednávání. Ostatně sám služební zákon v některých zvláštních otázkách odpovědnosti za jednání mající znaky přestupku odkazuje právě na speciální zákon o přestupcích č. 250/2016 Sb. (srov. § 189 služebního zákona). Bylo to tedy na místě, aby zmiňovaná reforma správního trestání a její právní i faktické následky byly po přechodné období zohledněny i v řízení o kázeňských přestupcích za jednání mající znaky přestupku. Oproti tomu se reforma správního trestání nijak nedotýkala pojetí kázeňského přestupku spočívajícího v porušení služebních povinností. Zákonodárce tedy ani neměl důvod definovat pravidla pro projednání těchto typů protiprávních skutků příslušníků bezpečnostních sborů po přechodné období, které by překlenulo období mezi pozbytím účinnosti staré a nabytím účinnosti nové právní úpravy.

37. Pro kázeňské přestupky spočívající v porušení služebních povinností se tedy stále uplatnilo pravidlo, že: *„[n]ení-li v přechodných ustanoveních výslovně stanoveno jinak, je při střetu staré a nové úpravy nutno vycházet z obecně platné zásady nepravé retroaktivity procesních norem, tedy aplikace nových procesních norem pro dříve započatá řízení. V takovém případě je v řízení pokračováno dle pozdějšího zákona s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, č. 1349/2007 Sb. NSS). Z toho tedy vyplývá, že vyhověl-li by žalovaný částečně žalobcově odvolání, mohl v odvolacím řízení v tomto smyslu nově již i změnit výrok prvostupňového rozhodnutí podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru ve znění účinném po 1. 7. 2017.

38. Jak je totiž patrné z rekapitulace a porovnání závěrů služebního funkcionáře a žalovaného v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí fakticky změnil závěry služebního funkcionáře, když neshledal žádná pochybení v tom, že žalobce neučinil žádné opatření k zabránění ohrožení zdraví odsouzeného a neinformoval operační středisko. Žalovaný tak fakticky vyhověl odvolání žalobce ze dne 27. 7. 2017, a to zejm. v námitkách v částech II. a V. tohoto odvolání, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žalobce namítal, že neporušil ustanovení § 3 písm. f) a l) NGR č. 5/2016, §1 odst. 3 písm. b) a c) NGR č. 1/2013, nařízení ministra, že není vystudovaným zdravotníkem, není k tomu proškolen, nebyl seznámen s problematikou syntetických opioidů a že dle svých znalostí a schopností udělal v daný moment maximum, neboť věděl, že byl informován jeho nadřízený a zdravotní sestra.

39. Ve výroku napadeného rozhodnutí přesto žalovaný uvedl, že odvolání zamítá a prvostupňové rozhodnutí potvrzuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně dle názoru městského soudu vyplývá, že žalovaný shledal důvody pro změnu prvostupňového rozhodnutí - tomu pak měl odpovídat i výrok napadeného rozhodnutí.

40. Na uvedeném závěru nic nemění ani poslední odstavec napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že: „[...] přestože služební funkcionář v rozhodnutí uvedl i porušení ustanoveních právních a interních předpisů, k jejichž porušení nedošlo, bylo dostatečně prokázáno porušení ustanovení § 1 odst. 3 písm. a) NGR č. 1/2013 [...], které ukládá povinnost nezavdávat příčinu ke vzniku mimořádné události. Nedbalostní jednání odvolatele, který neprovedl identifikaci odsouzeného před podáním léku Metadon, uvedl, jako jedna z příčin k zvlášť závažnému následku. Odvolatel rovněž porušil ustanovení čl. I bodu 3.8, 3.13 a 3.19 Pravidel [...]“. Výrok napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí má totiž za následek to, že právní moci nabytý výrok prvostupňového rozhodnutí v původním rozsahu, podle kterého byl žalobce uznán vinným i za jednání spočívající v neučinění opatření k zabránění ohrožení zdraví odsouzeného a neinformování operačního střediska a v porušení řady ustanovení právních a interních předpisů, jejichž porušení žalovaný neshledal. Pravomocným se tak stal výrok prvostupňového rozhodnutí i v těch částech, v nichž žalovaný nespatořoval protiprávní jednání žalobce.

41. Výrok napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí je tedy v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu je dle názoru městského soudu napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, neboť je vnitřně rozporné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45). Již jen z tohoto důvodu je třeba napadené rozhodnutí zrušit.

42. Městský soud dále shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů, a to ve vztahu k odůvodnění výroku o druhu a výši sankce.

43. Podle § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že: „[p]říslušníkovi se ukládá kázeňský trest a) písemné napomenutí, b) snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, c) odnětí služební medaile, d) odnětí služební hodnosti, e) pokuta, f) propadnutí věci, nebo g) zákaz činnosti.“

44. Podle § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru platí, že: „[p]ři určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje:

45. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 – 149 se podává, že „[j]estliže však druhostupňový orgán změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že vypustil, až na jednu výjimku, správní delikty za které byl žalobce původně stíhán, avšak ponechal výši uložené sankce ve stejné výši, aniž by explicitně vyložil, proč toto zúžení sankční odpovědnosti do výše ukládané sankce nepromítl, lze tuto část odůvodnění považovat za nepřezkoumatelnou.“

46. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný shledal, že se žalobce nedopustil porušení některých předpisů, za která mu služební funkcionář uložil kázeňský trest snížení základního tarifu o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců. V této procesní situaci se žalovaný měl zabývat i tím, zda tento druh a výše kázeňského trestu nadále odpovídají závažnosti kázeňského přestupku žalobce v intencích kritérii dle výše citovaného ustanovení § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru. Žalovaný se však v odůvodnění napadeného rozhodnutí tímto posouzením nijak nezabýval. Napadené rozhodnutí v této části tedy trpí nedostatkem důvodů a i v této části je nepřezkoumatelné /srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s./

47. Žalobce navíc sice byl s odvoláním částečně úspěšný, to se však neprojevalo v jeho právním postavení a to nejen ve výroku o vině, ale ani ve výroku o sankci. Žalovaný proto v situaci, kdy odvolání žalobce v části viny částečně vyhověl, aniž by to zohlednil ve výši trestu, o odvolání žalobce fakticky rozhodl v jeho neprospěch. Tím tedy žalobce rozhodl v rozporu s obecnou trestněprávní zásadou zákazu změny postavení obviněného k horšímu jen na základě jím podaného opravného prostředku (zákaz reformationis in peius), která se uplatní i v řízení o kázeňském přestupku (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 303/2016 – 64.

48. V uvedeném postupu proto městský shledal procesní vadu žalovaného podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

49. K dalším věcným námitkám městský soud uvádí následující. Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost výroku o výši kázeňského trestu v prvostupňovém rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že již před vydáním prvostupňového rozhodnutí byl potrestán několika způsoby (zproštěním výkonu služby a souvisejícím krácením služebního příjmu o 50 % po dobu 6 měsíců, krácením dovolené a nezapočtením doby zproštění výkonu služby do doby rozhodné pro výpočet výsluhových nároků) a že byl zvolen nejprísnější možný trest, ačkoliv žalobce dosahoval velmi dobrých výsledků v rámci výkonu své služby a byl několikrát odměněn.

50. Městský soud je především toho názoru, že z ustanovení § 186 odst. 6 služebního zákona, jež stanovuje pravidla pro ukládání kázeňského trestu, nevyplývá povinnost služebního funkcionáře žalobcem uváděné skutečnosti zohlednit při určení výměry sankce. Žalobce navíc ani soudu nijak nedoložil, že byl zproštěn výkonu služby, přičemž ze správního spisu tato skutečnost nijak nevyplývá. Pokud by však žalobce nakonec nebyl uznán vinným kázeňským přestupkem, ve vztahu k účinkům zproštění funkce tím nastává stav, jako kdyby k zproštění funkce nedošlo - doplatí se žalobci služební příjem podle § 124 odst. 6 in fine a nekrátí se mu ani dovolená - § 67 odst. 2 písm. b) služebního zákona. Nastane – li stav, jakoby ke zproštění funkce nedošlo, nebude ani důvod k tomu, aby se žalobci nezapočítala tato doba služby pro účely výsluhových nároků. To, že byl snad žalobce zproštěn funkce, tedy na stanovení sankce a její výměry nemá žádný vliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

51. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí služební funkcionář poté ke stanovení kázeňského trestu uvedl, že: „[z]e záznamového listu – průběžného hodnocení [žalobce] ze dne 1. 11. 2016, kdy je hodnoceno pracovní chování, pracovní výkon a kompetenční potenciál, vyplývá, že [žalobce] při výkonu služby dosahuje velmi dobrých výsledků. Z výpisu odměn a trestů je zřejmé, že [žalobce] od roku 2013 až 2016 byl několikrát odměněn. Dle § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru se při určení druhu kázeňského trestu přihlídně k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Po přihlídnutí k výše uvedeným skutečnostem byl shledán adekvátním kázeňský trest snížení základního tarifu o 25 % na dobu tří měsíců, a to v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.“ (str. 8 prvostupňového rozhodnutí).

52. Jak vyplývá z citované části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, služební funkcionář toliko konstatoval, že k zákonným kritériím přihlédl; zabýval se však jen dosavadním pracovním hodnocením žalobce, což však nic nevypovídá o závažnosti kázeňského přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 Ads 113/2007 – 87, vyplývá, že: „je třeba odmítnout i argumentaci žalovaného, který v odůvodnění svého (odvolacího) rozhodnutí pouze konstatoval, že při stanovení výše pokuty přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž k porušení došlo a dospěl k závěru, že uložená pokuta byla přiměřená.“ (podtržení doplněno městským soudem).

53. Městský soud v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí postrádá jakékoliv úvahy služební funkcionáře ohledně hodnocení závažnosti kázeňského přestupku žalobce v intencích zákonem demonstrativně vypočtených kritérií (způsob spáchání, význam a rozsah následků, okolnosti spáchání, míra zavinění, pohnutky) a rovněž jakékoliv úvahy o tom, jak se tato kritéria projevila v určení druhu a výměry kázeňského trestu, tj. zda služební funkcionáře hodnotil ty které okolnosti jako přitěžující či polehčující a jak konkrétně je promítl do určení druhu a výměry kázeňského trestu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak nevyplývá, proč služební funkcionář zvolil právě trest snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, a proč právě v této výši, když podle ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru se příslušníkovi ukládá kázeňský trest „snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců“. Prvostupňové rozhodnutí je proto podle názoru městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

54. Městský soud dále neshledal důvodnou námitku porušení ustanovení § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru spočívající v tom, že služební funkcionář neprovedl výslech osoby, která dala podnět k zahájení řízení. Podle ustanovení § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru platí, že: „[p]říslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.“

55. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, čj. 10 As 346/2017-80, vyplývá, že: „[p]odle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru, ve znění do 30. 9. 2016 [pozn. městského soudu – ve znění zákona o služebním poměru aplikovatelném na nyní posuzovaný případ jde o odst. 3], příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení. Podle § 178

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odst. 1 zákona o služebním poměru se řízení ve věcech služebního poměru zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru. Uvedený text je však poněkud matoucí, neboť obrát „z podnětu bezpečnostního sboru“ vlastně znamená zahájení řízení z moci úřední. Proto pro účely § 186 odst. 2 věty druhé zákona o služebním poměru nutno rozlišovat situace, kdy se do sféry bezpečnostního sboru dostanou (od třetích osob) informace o možném spáchání kárného deliktu, a kdy přímo služební funkcionář je svědkem jednání naplňujícího znaky kárného deliktu. Řízení se však vždy zahájí buď k žádosti účastníka, nebo, což je pro kárné řízení pravidlem, z „podnětu“ bezpečnostního sboru (tedy z moci úřední). Bezpečnostní sbor sám však bude nezřídka reagovat na podněty třetích osob, výjimečně i na podněty samotného služebního funkcionáře. Bezpečnostní sbor samozřejmě nelze vyslechnout. Nicméně je-li řízení zahájeno k podnětu konkrétní fyzické osoby, která je služebním funkcionářem, a která současně může mít v řízení postavení svědka, nesmí taková osoba vést kárné řízení (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2015, čj. 1 As 180/2015-35, bod 18, resp. rozsudek ze dne 21. 12. 2016, čj. 1 As 303/2016-64). Jinak by totiž vskutku platilo, že by taková osoba musela vyslechnout sama sebe, což by ale bylo absurdní a bylo by to porušením obecné zásady právní „nikdo nemá být soudcem ve vlastní věci“. Smyslem § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru je co nejobjektivnější zjištění skutkových okolností. Nedává smysl, aby byl prováděn výslech služebního funkcionáře, který pouze na základě sdělení poznatků (podnětu) někoho jiného zahájil řízení a vykonává v souladu s § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru kázeňskou pravomoc. Výslech takové osoby nemá k čemu při vyšetřování přispět.“ (podtržení doplněno městským soudem).

56. Ze správního spisu vyplývá, že v posuzovaném případě bylo řízení o kázeňském přestupku žalobce zahájeno z moci úřední oznámením o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 27. 12. 2016. Tomu předcházela dokument označený jako „Návrh na zahájení řízení o kázeňském přestupku“ ze dne 27. 12. 2016, v němž je popsáno, že důvodem návrhu je podezření z kázeňského přestupku porušení služební kázně, neboť žalobce nesplnil řádně svou povinnost, kterou bylo předvedení konkrétní vězněné osoby k lékaři, čímž došlo k podání léku jinému odsouzenému. Tento dokument je vyhotovený jménem mjr. Mgr. L. K., vedoucí oddělení výkonu trestu, podepsaný v zastoupení Bc. J. P., zástupcem vedoucího oddělení výkonu trestu, a schválený plk. Mgr. P. H., ředitelem Vazební věznice Praha-Pankrác.

57. Z uvedeného je podle městského soudu patrné, že řízení zahájil sám služební funkcionář na základě sdělení zprostředkovaných poznatků (podnětu) od vedoucí oddělení výkonu trestu v rámci Vazební věznice Praha-Pankrác. Ze správního spisu městskému soudu nevyplynulo, že by kterákoliv z těchto osoba byla přímým svědkem události, které vedly k zahájení kázeňského řízení se žalobcem. Nelze se tedy domnívat, že by jejich výslech jakkoliv přispěl ke zjištění skutkových okolností věci. Městský soud zároveň z podkladů obsažených ve správním spisu neidentifikoval žádnou další osobu, která by dala podnět k zahájení řízení. Žalobce v žalobě ani v odvolání konkrétně neuvedl, která osoba, jež dala podnět k zahájení řízení, měla být vyslechnuta, a jak měl tento výslech přispět k objasnění okolností věci. Není tedy patrné, jak byl neprovedením výslechu takové osoby žalobce zkrácen na svých právech. Městský soud proto této námitce nepřisvědčil.

58. Žalobce dále namítl, že mu bylo umožněno seznámit se se spisovým materiálem až při samotném ústním jednání a pouhé dva dny poté služební funkcionář vydal prvostupňové rozhodnutí, ačkoliv žalobce uvedl, že se k věci vyjádří a navrhne další důkazy. Podle ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že: „[ú]častník má právo a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy

Shodu s prvopisem potvrzuje:

po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.“

59. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce požádal prostřednictvím tehdejšího právního zástupce o nahlédnutí do spisu podáním ze dne 6. 1. 2017, na tuto žádost reagoval služební funkcionář oznámením ze dne 12. 1. 2017, v němž uvedl, že spisová dokumentace byla dne 11. 1. 2017 postoupena Generální inspekci bezpečnostních sborů. Přípisem Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 15. 6. 2017, č. j. GI-400-207/TČ-2017-843020 byla věc odevzdána zpět služebnímu funkcionáři ke kázeňskému projednání. Oznámením ze dne 3. 7. 2017, doručeným právnímu zástupci žalobce dne 4. 7. 2017, služební funkcionář vyrozuměl žalobce o konání ústního jednání dne 11. 7. 2017. Ze záznamu z ústního jednání ze dne 11. 7. 2017 vyplývá, že žalobce byl poučen o svých právech, byl mu sdělen popis kázeňského přestupku, bylo provedeno dokazování třemi služebními záznamy (záznam žalobce ze dne 27. 12. 2016, záznam M. Š. ze dne 9. 1. 2017 a záznam J. K. ze dne 10. 1. 2017), zajištěním odsouzených na dny 24.-27. 12. 2016, knihou předání a převzetí služby ze dne 25. 11. 2016 a časovým sledem ze dne 25. 12. 2016, bylo mu sděleno, jaká ustanovení jakých předpisů měl porušit a bylo zaznamenáno i jeho vyjádření.

60. Žalobce na ústním jednání podle záznamu sdělil, že udělal chybu ve ztotožňování osoby, ale i tak byla odsouzenému věnována pozornost a žalobce chodil až k jeho posteli, že se záměna zjistila souběžně, řešila se s dalšími dozorci a byla hlášena IDS, řešila se dále se zdravotní sestrou a nadřízeným Š., že dosud neměl možnost seznámit se s kompletním spisovým materiálem, o který požádal s tím, že po seznámení by se zástupce k celé věci vyjádřil, že by se spis měl doplnit o podklad, ze kterého by vyplývalo seznámení žalobce s interními předpisy, že nebyl proveden výslech osob, jejichž úřední záznamy spis obsahuje, že bylo žalobci upřeno právo účastnit se výslechu těchto osob, klást jim otázky a reagovat na jejich sdělení a že po prostudování spisu žalobce navrhne případně výslech osob a další důkazy a že navrhuje výslech nadřízeného M. Š.

61. Městský soud neshledal, že by žalobce neměl možnost seznámit se se spisovým materiálem. I kdyby Generální inspekce bezpečnostních sborů odepřela žalobci možnost nahlédnout do spisu podle ustanovení § 65 odst. 1 věty poslední zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), v rozhodném znění, pak z výše uvedeného shrnutí průběhu řízení vyplývá, že minimálně mezi 4. 7. 2017 a 11. 7. 2017 měl žalobce informaci o tom, že spis se opět nachází u služebního funkcionáře. Ze spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by žalobce od počátku řízení až do doby jednání vyvinul jakoukoliv procesní aktivitu k tomu, aby do spisu nahlédl. Skutečnost, že se žalobce seznámil se spisovým materiálem až při ústním jednání, tak podle názoru městského soudu nepředstavuje procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

62. V této souvislosti je dle názoru městského soudu nutno podotknout, že ani sám žalobce při ústním jednání neuvedl, že se k věci vyjádří v nějaké lhůtě - např. do 5 dnů. V záznamu je uvedeno: „[p]ožádáno o kopii spis. materiálu, po seznámení se s materiálem by se zástupce k celé věci vyjádřil. [...] Po prostudování spisu případně navrhne účastník výslech osob a další důkazy.“ Procesně bezvadným postupem ze strany služebního orgánu by jistě bylo, aby služební funkcionář stanovil žalobci k těmto úkonům přiměřenou pořádkovou lhůtu. Je však současně zřejmé, že žalobce se k věci vyjádřil již při ústním jednání, kdy uznal své

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pochybení při ztotožňování odsouzeného a měl zde dostatečnou možnost se vyjádřit i k záznamům ostatních příslušníků. Měl-li za této situace služební funkcionář za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, není vadou, že nevyčkával předem neurčitou dobu na to, zda se žalobce k věci ještě vyjádří i následně. Rovněž je třeba poukázat na to, že služební funkcionář je vázán lhůtou podle ustanovení § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, podle kterého platí, že: „[k]ázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo.“ Městský soud proto neshledal, že by byl žalobce zcela zásadně zkrácen na svém právu vyjádřit se k věci tím, že služební funkcionář vydal prvostupňové rozhodnutí pouhé dva dny po ústním jednání.

63. Pokud jde o žalobní námitku, že služební funkcionář vycházel pouze z úředních záznamů sepsaných jednotlivými osobami, které se účastnily předmětné události, a neprovedl jejich výslech, je třeba dát žalobci za pravdu v tom, že absence provedení výslechů za přítomnosti žalobce, resp. jeho právního zástupce tak, aby žalobce mohl svědkům klást otázky, představuje vadu řízení. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2019, č. j. 5 Ad 6/2015 – 73 vyplývá, že: „[...] v řízení o služebním poměru je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí. Správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, 4 Ads 89/2011-134; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 – 26).“

64. Městský soud tedy neměl pochybnosti o tom, že neprovedení výslechů, ačkoliv je objektivně bylo možné provést, zakládá vadu řízení. To, zda měla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, je však třeba vztahovat k tomu, jak a čím byly prokázány skutky, jež mají zakládat odpovědnost žalobce za kázeňský přestupek (přestupky). Záznamy ostatních příslušníků založené ve správním spise (prap. K. ze dne 27. 12. 2016, pprap. K. ze dne 10. 1. 2017, prap. Š. ze dne 9. 1. 2017, prap. Š. ze dne 26. 12. 2016) a výpověď žalobce na jednání dne 11. 7. 2017 i ve služebním záznamu ze dne 27. 12. 2016 se shodují ve vylíčení rozhodného průběhu události. Žalobce ani v žalobě nepředkládá jiný zásadní náhled na průběh skutku spočívajícího v nesprávné identifikaci odsouzeného, podání Metadonu a navazujícího sledu událostí. Zjištěný skutkový stav je tak podle názoru městského soudu nesporný. Sporná je toliko právní kvalifikace uvedenými důkazy prokazaného (a jeho výpovědi nijak zpochybněného) jednání žalobce. Neprovedení výslechů, jež je procesní vadou, však v tomto ohledu na skutkový stav vliv nemělo a nemělo ani vliv na zákonnost obou rozhodnutí.

65. V dalším žalobním bodu žalobce tvrdil, že samotný odsouzený porušil ustanovení § 28 odst. 2 a 3 zákona o VTOS. Podle § 28 odst. 2 písm. e) a f) zákona o VTOS platí, že: „[o]dsouzený je dále povinen [...] e) pokud onemocní, stane se mu úraz nebo je zraněn, tyto skutečnosti neprodleně ohlásit zaměstnanci Vězeňské služby, f) oznámit neprodleně zaměstnanci Vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému, spoluodsouzeným, zaměstnancům Vězeňské služby nebo věznicí, pokud se o nich dozví nebo je

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zjistil.” Podle § 28 odst. 3 písm. f) zákona o VTOS platí, že: „[o]dsouzeným je zakázáno předstírat poruchu zdraví nebo se úmyslně poškozovat na zdraví.”

66. Žalobce v žalobě nijak nespécifikoval, jak má tvrzené porušení těchto povinností odsouzeného souviset s kázeňským přestupkem žalobce. Nabízí se však, že žalobce takto poukázal to, že sám odsouzený porušil své povinnosti a tím nijak nepřispěl ke včasnému odhalení omylu v identifikaci. Je však nesporné, že povinnost ověřit identitu odsouzeného byl povinen žalobce sám podle bodu 5.13 „*Náplně služební činnosti*“ ze dne 25. 8. 2015 (odpovídá totožné povinnosti v Pravidlech pro výkon služby dozorců oddělení výkonu trestu ze dne 14. 4. 2016), jež je součástí správního spisu. To, že odsouzený svým jednáním utvrdil nebo nevyvrátil skutkový omyl žalobce o identitě odsouzeného, však žalobce nevyvíňuje ze zaviněného nedbalostního jednání spočívajícího v tom, že svým opomenutím (ač k tomu byl povinen) porušil povinnost ověřit identitu odsouzeného. Spolupůsobení dalších okolností, které vedly k nesprávné identifikaci odsouzeného, jemuž byl takto nesprávně podán léčivý přípravek a po jehož požití odsouzený zemřel, je však otázkou hodnocení závažnosti jednání žalobce a bude tedy na žalovaném, aby tyto další okolnosti hodnotil v rámci úvah o výši trestu.

67. V posledním žalobním bodu žalobce uvedl, že se Vězeňská služba neřídila Standardem a nezavedla ID karty pacientů substituční léčby. Z formulace tohoto žalobního bodu je patrné, že žalobce jím rozporuje závěr o svém pochybení při provádění identifikace odsouzeného.

68. Sám žalobce ve služebním záznamu ze dne 27. 12. 2016 uvedl, že: „[p]odle zajištění odsouzených jsem měl navést odsouzeného [H. J.], který měl být na oddělení A1A. [H. J.] se na oddělení nenacházel, proto jsem se dotazoval služby na oddělení A1C, zda je někdo takový u nich ubytován. Služba odpověděla, že ano, a proto jsem si odsouzeného nechal od ní zavolat na kříž. Po chvíli se dostavil odsouzený, kterého jsem se zeptal, zda dochází na léčbu metadonem a jak se jmenuje. Když mi odpověděl, že se jmenuje [H.] a na léčbu dochází, navedl jsem ho společně s ostatními na zdravotní středisko vazby.” Pochybení při identifikaci odsouzeného tedy nevzniklo v důsledku toho, že by odsouzený neměl ID kartu pacienta substituční léčby (resp. že se Vězeňská služba údajně neřídila Standardem), ale v tom, že žalobce automaticky předpokládal, že v dokumentu „Zajištění odsouzených“ došlo k záměně v údajích o oddělení u odsouzeného H. J., a nikoliv ve jménu odsouzeného, ačkoliv pro to neměl žádný důvod. Žalobce se rovněž bez přiměřeného důvodu spolehl na identifikaci odsouzeného pouze příjmením a neověřeným tvrzením, že dochází na léčbu Metadonem, namísto toho, aby nejprve prověřil, který údaj v Zajištění odsouzených byl nesprávný. Jak již bylo výše uvedeno, ustanovení bodu 5.13 „*Náplně služební činnost*“ (odpovídají totožné povinnosti v Pravidlech pro výkon služby dozorců oddělení výkonu trestu) žalobci ukládá obecnou povinnost provádět identifikaci odsouzeného. To platí tím spíše, pokud se má odsouzený podrobit lékařskému zákroku. Pokud žalobce odsouzeného sám neznal, nelze přijmout jeho obhajobu, že se spokojil s ústním odsouhlasením totožnosti pouze od odsouzeného a nelze jeho jednání hodnotit jinak, než jako flagrantní pochybení této povinnosti dozorce. Žalobce pak až v žalobě tvrdí, že identifikoval odsouzeného ústně jménem i příjmením, což však nijak neprokazuje – odkaz na jeho služební záznam z 27. 12. 2016 je v tomto smyslu nedostatečný, neboť takový průběh identifikace odsouzeného z něj jako autentického záznamu žalobce o události rozhodně nevyplývá.

69. Žalobce v žalobě namítl, že dosavadní identifikační karty vězňů byly pouze papírové, obsahovaly jméno, příjmení, fotografii a datum narození vězně, vězni je u sebe

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nenosili a žádný předpis to nevyžadoval. Nic z toho však dle názoru městského soudu nebránilo žalobci v tom, aby pokud zjistil nepřesnost, identifikoval vězně pomocí identifikační karty. Jinými slovy, z ničeho nevyplývá, že by žalobce neměl prostředky k identifikaci odsouzeného, žalobce však pochybil v tom, že je nevyužil a namísto toho se spolehl na údaj poskytnutý samotným odsouzeným. K tvrzením, že samotný žalobce věnoval odsouzenému následně zvýšenou pozornost a že vycházel z informací od zdravotní sestry, že odsouzený bude pouze utlumený a bude spát, městský soud uvádí, že k těmto tvrzením, avšak dosud neprokázaným skutečnostem, bude moci žalovaný přihlídnout při hodnocení závažnosti kázeňského přestupku žalobce.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro vady podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Věc proto podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

71. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Setrvá-li žalovaný v dalším řízení na tom, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku (přestupků), jednoznačně uvede, jakým jednáním žalobce kázeňský přestupek (přestupky) spáchal a jaká ustanovení předpisů tímto jednáním porušil. Tyto závěry pak zohlední ve výroku rozhodnutí - pokud se závěry žalovaného budou lišit od závěrů služebního funkcionáře v prvostupňovém rozhodnutí, žalovaný změní výrok prvostupňového rozhodnutí (nerozhodne-li se jej zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři či řízení zastavit). Žalovaný dále řádně odůvodní rozhodnutí o druhu a výši sankce, zejm. vyhodnotí závažnost případného kázeňského přestupku (přestupků) žalobce podle kritérií ustanovení § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru (přitom zohlední spolupůsobení jiných příčin na následku).

72. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

73. Náhradu nákladů řízení představuje pro žalobce soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za žalobu a dále žalobci náleží náhrada za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobci náhradu za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé) - po 3.100 Kč vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 6.200 Kč (2 x 3.100 Kč). Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % - 1.428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11.228 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: